Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

12. května 2021 *

„Řízení o předběžné otázce – Příslušnost a výkon soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech – Nařízení (EU) č. 1215/2012 – Článek 7 bod 2 – Příslušnost ve věcech týkajících se deliktní nebo kvazideliktní odpovědnosti – Místo vzniku škody – Škoda spočívající výlučně ve finanční ztrátě“

Ve věci C-709/19,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud Nizozemska) ze dne 20. září 2019, došlým Soudnímu dvoru dne 25. září 2019, v řízení

**Vereniging van Effectenbezitters**

proti

**BP plc,**

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení J.-C. Bonichot, předseda senátu, L. Bay Larsen, C. Toader, M. Safjan (zpravodaj) a N. Jääskinen, soudci,

generální advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za Vereniging van Effectenbezitters J. van der Beekem, advocaat,

– za BP plc W. H. van Hemelem, A. F. J. A. Leijtenem, O. J. W. Schotelem a J. S. Kortmannem, advocaten,

– za Evropskou komisi G. Wilsem, R. Troostersem a M. Heller, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 17. prosince 2020,

vydává tento

* Jednací jazyk: nizozemština.

## Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 7 bodu 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2012, L 351, s. 1).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Vereniging van Effectenbezitters (spolek akcionářů, Nizozemsko, dále jen „VEB“), se sídlem v Haagu (Nizozemsko), a společností BP plc, která působí celosvětově a sídlo má v Londýně (Spojené království), ve věci odpovědnosti této společnosti za újmu vzniklou osobám, které koupily, vlastnily nebo prodaly kmenové akcie BP zejména prostřednictvím investičního účtu vedeného v Nizozemsku.

### Právní rámec

#### *Unijní právo*

3 Body 15 a 16 odůvodnění nařízení č. 1215/2012 znějí:

„(15) Pravidla pro určení příslušnosti by měla být vysoce předvídatelná a měla by vycházet ze zásady, podle které je příslušnost obecně založena na místě bydliště žalovaného. Příslušnost by měla být na tomto základě vždy určitelná, kromě několika přesně vymezených případů, kdy předmět sporu nebo smluvní volnost stran opravňuje k použití odlišného spojujícího prvku. Sídlo právnické osoby musí být v nařízení samostatně vymezeno tak, aby společná pravidla byla přehlednější a zamezilo se sporům o příslušnost.

(16) Kromě místa bydliště žalovaného by měla existovat i jiná kritéria pro určení příslušnosti, založená na úzké vazbě mezi soudem a podanou žalobou nebo usnadňující řádný výkon spravedlnosti. Existence této úzké vazby by měla posílit právní jistotu a předejít možnosti, aby žalovaný byl žalován v řízení před soudem členského státu, jehož příslušnost nemohl rozumně předpokládat. To je důležité zejména ve sporech týkajících se mimosmluvních závazků, které vyplývají z porušení práva na soukromí a práv na ochranu osobnosti, včetně pomluvy.“

4 Kapitola II nařízení č. 1215/2012, nadepsaná „Příslušnost“, obsahuje mimo jiné oddíl 1, nadepsaný „Obecná ustanovení“, a oddíl 2, nadepsaný „Zvláštní příslušnost“. Článek 4 odst. 1 tohoto nařízení, jenž je součástí uvedeného oddílu 1, stanoví:

„Nestanoví-li toto nařízení jinak, mohou být osoby, které mají bydliště v některém členském státě, bez ohledu na svou státní příslušnost žalovány u soudů tohoto členského státu.“

5 Článek 7 nařízení č. 1215/2012, jenž je součástí oddílu 2, stanoví:

„Osoba, která má bydliště v některém členském státě, může být v jiném členském státě žalována:

[…]

2) ve věcech týkajících se deliktní nebo kvazideliktní odpovědnosti u soudu místa, kde došlo nebo může dojít ke škodné události;

[…]“

*Nizozemské právo*

6 Článek 3:305a Burgerlijk Wetboek (občanský zákoník), který vstoupil v účinnost dne 1. července 1994 (dále jen „BW“), stanoví:

„1. Každá instituce nebo spolek s plnou způsobilostí k právům a právním úkonům může podat žalobu k soudu na ochranu podobných zájmů dalších osob, pokud tyto zájmy hájí v souladu se svými stanovami.

[…]

3. Předmětem žaloby podle odstavce 1 nemůže být […] náhrada škody v penězích.

[…]“

**Spor v původním řízení a předběžné otázky**

7 VEB je spolek podle nizozemského práva s plnou způsobilostí k právům a právním úkonům a předmětem jeho činnosti, jak je vymezena jeho stanovami, je zastupování zájmů akcionářů. Může zejména podávat hromadné žaloby, jak stanoví článek 3:305a BW.

8 BP je ropná a plynárenská společnost, která svou činnost vykonává celosvětově. Její kmenové akcie se obchodují na burzách v Londýně a ve Frankfurtu nad Mohanem (Německo). *American Depository Shares*, které reprezentují kmenové akcie, se obchodují na burze v New Yorku (Spojené státy).

9 Dne 20. dubna 2010 došlo na ropné plošině Deepwater Horizon pronajaté společností BP v Mexickém zálivu k explozi, která měla za následek mrtvé a zraněné. Způsobila rovněž škody na životním prostředí.

10 V roce 2015 podal VEB proti BP k rechtbank Amsterdam (soud v Amsterodamu, Nizozemsko) hromadnou žalobu podle článku 3:305a BW jménem všech osob, které v období od 16. ledna 2007 do 25. června 2010 koupily, držely nebo prodaly kmenové akcie společnosti BP prostřednictvím investičního účtu vedeného v Nizozemsku nebo investičního účtu banky nebo investiční společnosti usazené v Nizozemsku (dále jen „akcionáři společnosti BP“).

11 V uvedeném řízení VEB navrhl, aby rechtbank Amsterdam (soud v Amsterodamu) rozhodl:

– že k rozhodnutí o žalobách akcionářů společnosti BP na náhradu škody jsou mezinárodně příslušné nizozemské soudy;

– že místně příslušným pro tyto žaloby je rechtbank Amsterdam (soud v Amsterodamu);

– že právem rozhodným pro žaloby na náhradu škody je nizozemské právo;

– že BP poskytla svým akcionářům nesprávné, neúplné a zavádějící informace zaprvé o svých programech bezpečnosti a údržby před vznikem ropné skvrny dne 20. dubna 2010 nebo zadruhé o rozsahu této ropné skvrny nebo zatřetí o roli a odpovědnosti společnosti BP v souvislosti s touto ropnou skvrnou;

– že BP jednala vůči akcionářům společnosti BP protiprávně;

– že k nákupu nebo prodeji akcií společnosti BP jejími akcionáři by v případě neexistence protiprávního jednání ze strany společnosti BP došlo za výhodnější tržní cenu nebo by k němu nedošlo, a

– že existuje souvislost mezi protiprávním jednáním společnosti BP a podmínkami nákupu a prodeje, které byly jeho důsledkem, na straně jedné a újmou, která vznikla akcionářům společnosti BP na kurzu akcií v období od 16. ledna 2007 do 25. června 2010, na straně druhé.

12 BP namítla nepříslušnost nizozemského soudu a tvrdila, že tento soud nemůže vyvozovat svou mezinárodní příslušnost z nařízení č. 1215/2012.

13 Rechtbank Amsterdam (soud v Amsterodamu) se prohlásil za nepříslušný k rozhodnutí o nárocích spolku VEB. Gerechtshof Amsterdam (odvolací soud v Amsterodamu, Nizozemsko) v odvolacím řízení tento rozsudek o nepříslušnosti potvrdil. Tento soud dospěl k názoru, že v projednávané věci jde o čistě finanční újmu, kterou investoři údajně utrpěli v Nizozemsku v důsledku událostí, a sice jednání či opomenutí společnosti BP, ke kterým v Nizozemsku nedošlo. Vznik škody na investičním účtu vedeném v Nizozemsku sám o sobě není podle něj hraničním určovatelem dostatečným pro založení příslušnosti nizozemského soudu na základě čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012, neboť pro tyto účely jsou nezbytné jiné zvláštní okolnosti. Skutečnost, že se BP obrací na světovou komunitu investorů, včetně nizozemských, a skutečnost, že VEB zastupuje zájmy velkého počtu investorů, z nichž většina má bydliště nebo sídlo v Nizozemsku, takové zvláštní okolnosti nepředstavují.

14 VEB podal proti tomuto rozsudku kasační opravný prostředek k předkládajícímu soudu, Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud Nizozemska).

15 V tomto kasačním opravném prostředku VEB zejména tvrdí, že okolnosti projednávané věci jsou srovnatelné s okolnostmi věcí, ve kterých byly vydány rozsudky ze dne 28. ledna 2015, Kolassa (C-375/13, EU:C:2015:37), a ze dne 12. září 2018, Löber (C-304/17, EU:C:2018:701), v nichž Soudní dvůr rozhodl, že příslušnost soudů místa žalobcova bydliště je odůvodněná tehdy, když je žalobcovo bydliště skutečně místem příčinné události nebo místem, kde došlo k újmě. VEB tvrdí, že ke znehodnocení certifikátů nedošlo vlivem nepředvídatelného vývoje na finančních trzích, nýbrž v důsledku toho, že BP poskytla nesprávné, neúplné a zavádějící informace o ropné skvrně, takže nesplnila své zákonné informační povinnosti. Akcionáři proto podle něj přijímali investiční rozhodnutí, která by nepřijali, kdyby skutečnosti byly prezentovány správně a úplně. Jakmile vyšly najevo přesné informace, hodnota jejich akcií klesla, v důsledku čehož jim vznikla újma. Vzhledem k tomu, že akcie nebo přinejmenším pohledávky akcionářů týkající se těchto akcií byly spravovány (připisovány a odepisovány) a uloženy na investičním účtu vedeném v Nizozemsku nebo na investičním účtu banky nebo investiční společnosti usazené v Nizozemsku, újma spočívající v znehodnocení akcií v důsledku protiprávního jednání společnosti BP se projevila přímo v Nizozemsku na tomto investičním účtu. Z tohoto důvodu má VEB za to, že k rozhodování o jeho návrzích jsou příslušné nizozemské soudy. K založení této příslušnosti nizozemských soudů není třeba žádné zvláštní nebo další okolnosti.

16 BP v kasační odpovědi tvrdí, že v rozsudku ze dne 28. ledna 2015, Kolassa (C-375/13, EU:C:2015:37), pouhá skutečnost, že škoda vznikla přímo na jeho bankovním účtu v Rakousku, nepostačovala k připuštění příslušnosti soudů místa, kde má žalobce bydliště. Řešení zvolené v tomto rozsudku je podle jejího názoru založeno na okolnostech, které jako celek umožňují uznat příslušnost soudů místa, kde má žalobce bydliště. Čistě finanční újmu, která nastane přímo na bankovním účtu žalobce, nelze samu o sobě kvalifikovat jako relevantní vazbu podle čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012, a to ani tehdy, když nehrozí, že poškozený později zmanipuluje místo vzniku škody tím, že se rozhodne otevřít bankovní účet ve státě dle svého výběru. Vzhledem k tomu, že nenastaly další okolnosti, tak příslušným není soud místa, kde je veden bankovní účet. BP má za to, že její argumenty platí bez ohledu na to, zda bylo řízení zahájeno individuální nebo hromadnou žalobou.

17 Podle předkládajícího soudu je skutkový stav dotčený v rozsudcích ze dne 28. ledna 2015, Kolassa (C-375/13, EU:C:2015:37), a ze dne 12. září 2018, Löber (C-304/17, EU:C:2018:701), podobný skutkovému stavu v jím projednávaném sporu v tom, že ve všech třech zmíněných věcech vznikla investorům čistě finanční újma, ke které došlo přímo na bankovním účtu nebo na investičním účtu, přičemž tato újma je výsledkem snížení hodnoty cenných papírů vedených na tomto bankovním účtu nebo na tomto investičním účtu jako aktiva.

18 Tyto skutkové stavy se naproti tomu liší v tom, že finanční újma dotčená ve věci v původním řízení byla způsobena šířením nesprávných, neúplných a zavádějících informací společností BP prostřednictvím tiskových zpráv, zpráv na jejích internetových stránkách, ročních účetních závěrek a výročních zpráv, jakož i prohlášení učiněných veřejně řídícími pracovníky, a nikoli, jako v prvních dvou věcech, šířením takových informací na území určitého členského státu. Ve věci v původním řízení má předkládající soud také za to, že když BP tyto informace poskytla, neobracela se zvlášť nebo především na nizozemské investory. Ze skutkového stavu, jak jej zjistil Gerechtshof Amsterdam (odvolací soud v Amsterodamu), vyplývá, že věc v původním řízení se netýká prodeje a nákupu finančních produktů na nizozemském sekundárním trhu, nýbrž nákupu kmenových akcií společnosti BP kótovaných na londýnské nebo frankfurtské burze prostřednictvím investičního účtu vedeného v Nizozemsku nebo investičního účtu otevřeného bankou nebo investiční společností usazenou v Nizozemsku.

19 Podle předkládajícího soudu se rozsudky ze dne 28. ledna 2015, Kolassa (C-375/13, EU:C:2015:37), a ze dne 12. září 2018, Löber (C-304/17, EU:C:2018:701), významně liší od projednávané věci rovněž tím, že tato věc se týká hromadné žaloby, což může vyvolat další problémy s určováním místa vzniku škody. Vzhledem k tomu, že taková žaloba směřuje k ochraně podobných zájmů, se k individuálním okolnostem poškozených nepřihlíží. Zvláštnosti jednotlivých transakcí se v případě hromadných žalob nezkoumají, takže je otázkou, zda, a pokud ano, jak by měly případně být tyto další zvláštní okolnosti zjišťovány.

20 Předkládající soud uvádí, že kdyby příslušným k rozhodnutí o návrzích spolku VEB v řízení o hromadné žalobě podle článku 3:305a BW byl nizozemský soud, jemuž byla věc předložena, a kdyby ten rozhodl, že BP jednala ve vztahu ke svým akcionářům protiprávně, mohli by tito akcionáři na tomto základě podat novou individuální žalobu na zaplacení náhrady škody v penězích. V takovém případě by bylo třeba určit, zda takové žaloby mohou být podány u soudu příslušného k rozhodnutí o hromadné žalobě. Tato otázka by mohla vyvstat, kdyby se bydliště akcionáře společnosti BP nebo místo vedení jeho bankovního účtu či jeho investičního účtu v Nizozemsku nenacházelo v obvodě soudu, kterému byl spor předložen. Dále podle něj vyvstává otázka, jaký faktor nebo jaké faktory určují vnitrostátní místní příslušnost.

21 Za těchto podmínek se Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud Nizozemska) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) a) Musí být čl. 7 návětí a bod 2 [nařízení č. 1215/2012] vykládán v tom smyslu, že přímý vznik čistě finanční újmy na investičním účtu vedeném v Nizozemsku nebo na investičním účtu banky nebo investiční společnosti usazené v Nizozemsku, která je důsledkem investičních rozhodnutí učiněných pod vlivem celosvětově zveřejňovaných, ale nesprávných, neúplných a zavádějících informací od nadnárodní společnosti kótované na burze, poskytuje dostatečnou vazbu na místo, kde došlo ke škodné události (*Erfolgsort*), zakládající mezinárodní příslušnost nizozemských soudů?

b) Pokud tomu tak není, je třeba dalších okolností, které odůvodňují příslušnost nizozemských soudů, a o jaké okolnosti se v takovém případě jedná? Postačují k založení příslušnosti nizozemských soudů následující další okolnosti, a sice že BP se zaměřuje na investory na celém světě včetně nizozemských investorů; že VEB hájí zájmy velkého počtu investorů, z nichž většina má bydliště v Nizozemsku; že dohoda mezi společností BP a jejími akcionáři ve

Spojených státech nebyla nabídnuta investorům, jejichž zájmy zastupuje VEB, a v Evropě neprobíhá žádné další podobné řízení; že mezi akcionáře, které hájí VEB, patří spotřebitelé a nařízení č. 1215/2012 stanoví pro spotřebitele zvláštní právní ochranu?

2) Musí být odpověď na první otázku jiná, pokud se jedná o žalobu podle článku 3:305a BW, podanou spolkem, jehož cílem je hájit na základě vlastní legitimace kolektivní zájmy investorů, kteří utrpěli újmu ve smyslu první otázky, což mimo jiné vede k tomu, že nejsou zjišťována ani bydliště těchto investorů, ani zvláštní okolnosti individuálních nákupů nebo individuálních rozhodnutí neprodat již vlastněné akcie?

3) Pokud je podle čl. 7 bodu 2 [nařízení č. 1215/2012] příslušný k rozhodnutí o žalobě podané podle článku 3:350a BW nizozemský soud, je pak tento soud podle čl. 7 bodu 2 tohoto nařízení jak z mezinárodního, tak z vnitrostátního hlediska místně příslušný k rozhodnutí o všech následných individuálních žalobách na náhradu škody podaných investory, kteří utrpěli újmu ve smyslu první otázky?

4) Pokud je dotyčný nizozemský soud ve smyslu třetí otázky k rozhodnutí o všech individuálních žalobách na náhradu škody, podaných investory, kteří utrpěli újmu ve smyslu první otázky, sice místně příslušný z mezinárodního, ale nikoli z vnitrostátního hlediska, musí se pak vnitrostátní místní příslušnost určit podle bydliště poškozeného investora, podle sídla banky, u které je veden osobní bankovní účet tohoto investora, nebo podle sídla banky, u které je veden investiční účet, nebo se musí vycházet z jiného určujícího kritéria?“

## K předběžným otázkám

### *K první a druhé otázce*

22 Podstatou první a druhé otázky předkládajícího soudu, kterými je třeba se zabývat společně, je, zda musí být čl. 7 bod 2 nařízení č. 1215/2012 vykládán v tom smyslu, že přímý vznik čistě finanční újmy na investičním účtu vyplývající z investičních rozhodnutí přijatých na základě celosvětově snadno dostupných, avšak nesprávných, neúplných nebo zavádějících informací pocházejících od nadnárodní společnosti kótované na burze může za určitých okolností vést k založení mezinárodní příslušnosti – z titulu vzniku škody – soudů členského státu, v němž je usazena banka nebo investiční společnost, která daný účet vede, jestliže se na uvedenou nadnárodní společnost v tomto členském státě nevztahují zákonné ohlašovací povinnosti.

23 Úvodem je třeba připomenout, že vzhledem k tomu, že podle bodu 34 odůvodnění nařízení č. 1215/2012 toto nařízení ruší a nahrazuje nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2001, L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 42), které samo nahradilo Úmluvu ze dne 27. září 1968 o příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 1972, L 299, s. 32), ve znění úmluv o přistoupení nových členských států k této úmluvě, platí výklad, který Soudní dvůr podal v souvislosti s ustanoveními posledně zmíněných právních předpisů, rovněž pro nařízení č. 1215/2012, pokud tato ustanovení mohou být považována za „rovnocenná“. To platí pro čl. 5 bod 3 uvedené úmluvy ve znění pozdějších změn a nařízení č. 44/2001 na straně jedné a pro čl. 7 bod 2 nařízení č. 1215/2012 na straně druhé (rozsudek ze dne 9. července 2020, Verein für Konsumenteninformation, C-343/19, EU:C:2020:534, bod 22).

24 Je třeba rovněž připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora musí být pravidlo zvláštní příslušnosti stanovené v čl. 7 bodě 2 nařízení č. 1215/2012 vykládáno autonomně a restriktivně (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. září 2018, Löber, C-304/17, EU:C:2018:701, bod 17 a citovaná judikatura).

25 Příslušnost stanovená v článku 4 nařízení č. 1215/2012, tedy příslušnost soudů členského státu, na jehož území má žalovaný bydliště, totiž představuje obecné pravidlo. Pouze jako výjimku z tohoto obecného pravidla stanoví toto nařízení pravidla pro zvláštní a výlučnou příslušnost v taxativně vyjmenovaných případech, ve kterých žalovaný může nebo musí, podle okolností, být žalován u soudu jiného členského státu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. září 2018, Löber, C-304/17, EU:C:2018:701, bod 18 a citovaná judikatura).

26 Jak ovšem Soudní dvůr opakovaně rozhodl, pojem „místo, kde došlo ke škodné události“, ve smyslu čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012 se vztahuje k místu, kde se škoda projevila, a zároveň k místu, kde došlo k události, která je příčinou této škody, takže žalovaný může být na základě volby žalobce žalován u soudu jednoho či druhého místa (rozsudek ze dne 9. července 2020, Verein für Konsumenteninformation, C-343/19, EU:C:2020:534, bod 23 a citovaná judikatura).

27 Tento pojem „místo, kde došlo ke škodné události“, použitý v čl. 7 bodě 2 nařízení č. 1215/2012 však nelze vykládat rozšiřujícím způsobem tak, že by zahrnoval každé místo, kde mohou být pociťovány škodlivé následky skutečnosti, která způsobila škodu, která ve skutečnosti vznikla v jiném místě (rozsudek ze dne 12. září 2018, Löber, C-304/17, EU:C:2018:701, bod 23 a citovaná judikatura).

28 Soudní dvůr rovněž upřesnil, že uvedený pojem nezahrnuje místo bydliště žalobce, kde se nachází „centrum jeho majetkových zájmů“, jen ze samotného důvodu, že zde utrpěl peněžní újmu vyplývající ze ztráty částí jeho majetku, ke které došlo a kterou utrpěl v jiném členském státě (rozsudky ze dne 10. června 2004, Kronhofer, C-168/02, EU:C:2004:364, bod 21, a ze dne 16. června 2016, Universal Music International Holding, C-12/15, EU:C:2016:449, bod 35).

29 Zatímco pouhá skutečnost, že na žalobce dopadají finanční důsledky, nemůže být důvodem pro určení příslušnosti soudů místa, kde má bydliště, je takové určení příslušnosti odůvodněné tehdy, je-li žalobcovo bydliště skutečně místem příčinné události nebo místem, kde došlo k újmě (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. září 2018, Löber, C-304/17, EU:C:2018:701, body 24 a 25 a citovaná judikatura).

30 V projednávané věci se spor v původním řízení týká určení místa vzniku škody.

31 Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že tímto místem je místo, kde se tvrzená škoda konkrétně projeví (rozsudek ze dne 12. září 2018, Löber, C-304/17, EU:C:2018:701, bod 27 a citovaná judikatura).

32 V tomto ohledu Soudní dvůr již poukázal na to, že není vyloučeno, aby soudy místa, kde má žalobce bydliště, byly z titulu vzniku škody příslušné k rozhodnutí o žalobě znějící na určení odpovědnosti emitenta certifikátu vyplývající z prospektu k takovému certifikátu a jeho odpovědnosti za porušení dalších zákonných informačních povinností tohoto emitenta, zejména když tvrzená újma nastane přímo na bankovním účtu žalobce u banky usazené v obvodu těchto soudů (rozsudek ze dne 12. září 2018, Löber, C-304/17, EU:C:2018:701, bod 28 a citovaná judikatura).

33 Takto určené místo vzniku škody totiž odpovídá cíli nařízení č. 1215/2012, kterým je posílení právní ochrany osob usazených v Unii tím, že se žalobci umožní snadno určit soud, ke kterému může podat návrh, a žalovanému rozumně předvídat, u kterého soudu může být žalován, neboť emitent certifikátu, který neplní zákonné povinnosti týkající se prospektu, musí očekávat – rozhodne-li se oznámit prospekt k tomuto certifikátu v jiných členských státech –, že do tohoto certifikátu budou investovat nedostatečně informované subjekty, které mají bydliště nebo sídlo v těchto členských státech, a že jim bude způsobena škoda (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 28. ledna 2015, Kolassa, C-375/13, EU:C:2015:37, bod 56, a ze dne 12. září 2018, Löber, C-304/17, EU:C:2018:701, bod 35).

34 Je třeba poznamenat, že tento cíl předvídatelnosti není zajištěn stejným způsobem, když se v členském státě, ve kterém se nachází investiční účet, jenž sloužil k nákupu cenných papírů kótovaných na burze v jiném státě, na emitenta těchto cenných papírů nevztahují zákonné ohlašovací povinnosti. Jak totiž

zdůraznil generální advokát v bodě 29 svého stanoviska, kritéria týkající se bydliště a místa vedení účtů akcionářů neumožňují společnosti, která je emitentem kótovaných akcií, předvídat mezinárodně příslušné soudy, u nichž by mohla být žalována, což by bylo v rozporu s cílem uvedeným v bodě 16 odůvodnění nařízení č. 1215/2012, jímž je v zájmu zajištění zásady právní jistoty předejít možnosti, aby žalovaný byl žalován v řízení před soudem členského státu, jehož příslušnost nemohl rozumně předpokládat.

35 Z toho vyplývá, že v případě takové společnosti kótované na burze, jako je společnost dotčená v původním řízení, může být z titulu vzniku škody určena jen příslušnost soudů členských států, v nichž tato společnost splnila pro účely svého kótování na burze zákonné ohlašovací povinnosti. Jen v těchto členských státech může totiž taková společnost rozumně předpokládat existenci investičního trhu a vznik své odpovědnosti.

36 Konečně v souvislosti s otázkou, v jakém rozsahu lze v případě, kdy je podána taková hromadná žaloba, jako je žaloba v původním řízení, odhlédnout od bydliště investorů, je třeba konstatovat, že z výše rozvedených úvah vyplývá, že skutečnost, že podaná žaloba je hromadná, není sama o sobě rozhodná pro určení místa, kde došlo ke škodné události, podle čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012.

37 S ohledem na výše uvedené je třeba na první a druhou otázku odpovědět, že čl. 7 bod 2 nařízení č. 1215/2012 musí být vykládán v tom smyslu, že přímý vznik čistě finanční újmy na investičním účtu vyplývající z investičních rozhodnutí přijatých na základě celosvětově snadno dostupných, avšak nesprávných, neúplných nebo zavádějících informací pocházejících od nadnárodní společnosti kótované na burze nemůže vést k založení mezinárodní příslušnosti – z titulu vzniku škody – soudů členského státu, v němž je usazena banka nebo investiční společnost, která daný účet vede, jestliže se na uvedenou nadnárodní společnost v tomto členském státě nevztahují zákonné ohlašovací povinnosti.

### *K třetí a čtvrté otázce*

38 Podstatou třetí a čtvrté otázky předkládajícího soudu je, zda by v případě, že by na základě čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012 byl příslušný k rozhodnutí o hromadné žalobě podané v původním řízení, byl rovněž příslušný i pro rozhodnutí o následných individuálních žalobách investorů na náhradu škody.

39 Je nutné ovšem poukázat na to, že podle předkládacího rozhodnutí se spor v původním řízení netýká takových individuálních žalob na náhradu škody. Z toho vyplývá, že tyto otázky jsou v této fázi hypotetické a že inherentní potřeba poskytnout odpověď na tyto otázky pro vyřešení sporu není prokázána. Za těchto podmínek a vzhledem k tomu, že funkcí svěřenou Soudnímu dvoru je přispívat k výkonu spravedlnosti v členských státech, a nikoli poskytovat poradní stanoviska k obecným či hypotetickým otázkám, jsou tyto otázky nepřípustné (obdobně viz rozsudek ze dne 26. listopadu 2020, Sögård Fastigheter, C-787/18, EU:C:2020:964, body 76, 80 a 81).

## K nákladům řízení

40 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

**Článek 7 bod 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech musí být vykládán v tom smyslu, že přímý vznik čistě finanční újmy na investičním účtu**

**vyplývající z investičních rozhodnutí přijatých na základě celosvětově snadno dostupných, avšak nesprávných, neúplných nebo zavádějících informací pocházejících od nadnárodní společnosti kótované na burze nemůže vést k založení mezinárodní příslušnosti – z titulu vzniku škody – soudů členského státu, v němž je usazena banka nebo investiční společnost, která daný účet vede, jestliže se na uvedenou nadnárodní společnost v tomto členském státě nevztahují zákonné ohlašovací povinnosti.**

Podpisy.